

В село із лісу Вовк забіг...

Не думайте, що в гості, братця!

Ні, в гості Вовк не забіжить;

А він прибіг, щоб де-небудь сховаться;

Проклятий люд з собаками настиг...

І рад би Вовк в які ворота вскочить,

Та лишенько йому,— куди не поглядить —

Усюди Вовченька недоленька морочить,-

Хоч сядь та й плач;

Ворота, як на те ж, кругом усі заперті,

А дуже Вовкові не хочеться умерти

(Бо ще він не нажився, бач!),

А гірше од людей — од видимої смерті...

Коли глядить —

На загороді Кіт сидить,

На сонечку мурликає-дрімає.

Підскочив Вовк і до Кота мовляє:

— Котусю-братику! Скажіть мені скоріше,

Хто із хазяїнів отут усіх добріше?

Я хочу попрохати, щоб хто мене сховав

На сей недобрий час. Я б у пригоді став!.

Чи чуєш гомін той? За мною то женуться!.

Котусю-батечку! Куди ж мені поткнуться?.

— Проби мерщій Степана,

Він добрий чоловік,— Кіт Вовкові сказав.

— Так у його я вкрав барана.

— Ну, так навідайсь до Дем'яна.

— Е, і Дем'яна я боюсь: Як тільки навернусь,

Він і згадає поросятко.

— Біжи ж, аж ген живе Трохим!

— Трохим? Боюсь зійтися з ним:

З весни ще злий він за ягнятко!

— Погано ж!. Ну... а чи не прийме Клим?

— Ох, братику! Теля я в його звів!

— Так ти, бачу, усім тут добре надоїв,-

Кіт Вовкові сказав,-
Чого ж ти, братику, сюди і забігав?
Ні, наші козаки ще з розуму не спали,
Щоб Вовка од біди сховали!
І так-таки ти сам себе вини:
Що, братику, посіяв, те й пожни!
1853.